

Moj 8.b

Osnovna škola, vrijeme osjetljivosti, ranjivosti, sreće, druženja i učenja. Ono što je čini posebnom sjećanja su koja imamo. A njih ne bi bilo bez razreda i razrednice. Moram priznati ovo mi je možda najteža tema koju sam morala staviti na papir. Uglavnom je nekoliko listova završilo u košu.

Početak druženja s nepoznatim osobama nije mi bio baš zabavan. No kako je vrijeme prolazilo, mi smo se pomalo privikavali jedni na druge. Naučila sam koliko je važan timski rad, strpljenje i tolerancija. Ako je netko imao loš dan ili se nešto drugo dogodilo, svi bismo to primijetili. Sjećam se kada sam se naljutila na neke učenike iz razreda pa sam ih zato ignorirala. Pokušavali su pridobiti moju pozornost govoreći šale, no nije uspijevalo. Shvativši to, odlučili su biti uporni do tolike mjere da više nisam mogla zadržati nezainteresirano lice. Nasmijala sam se i razgovorom riješila problem. Naučila sam da se problemi rješavaju suočavanjem. Kada se pojavila prava drama, tu je uvijek bila razrednica, neki su je čak nazvali i mama. Ona je osoba koja se za svaki problem trudila naći rješenje-bez obzira koliko mali ili veliki bio. Pažljiva je, draga, šaljiva, osjećajna i nježna. Uz nju je uvijek bilo pozitivno ozračje. Meni je puno pomogao njezin pozitivni stav u različitim situacijama, a pohvale uvijek uljepšale dan. To je zato jer je puna razumijevanja i shvaćala je naše šale, a mi-biseri imali smo ih poprilično. I (hvala Bogu) nije se često ljutila. Ako se mene pita, bili smo obitelj. Baš zato što smo se smijali, svađali, opraštali i nakon toga se opet smijali. Vidjeli smo jedni druge u neugodnim, veselim, tužnim, gorkim i slatkim trenucima. Zajedno smo učili i rasli. Svatko je imao svoj način pokazivanja brižnosti. I sve sam to primijetila.

Ne bih mijenjala svoj razred ni za što. Sve je bilo onako kako je trebalo biti. I nakon svega, sigurna sam da ćemo svi odrasti u zrele, sposobne i izvanredne ljude.

Marija Ilinčić, 8.b